

Sygn. akt III U 472/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 maja 2013 r.

<i>Sąd Okręgowy</i>	<i>w Ostrołęce</i>	<i>Wydział III</i>
<i>Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych</i>		

w składzie:

Przewodnicząca: SSO Grażyna Załęska-Bartkowiak

Protokolant: sekretarz sądowy Emilia Kowalczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 maja 2013 r. w O.

sprawy z odwołania W. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania W. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 26 lutego 2013 r. **znak** (...)

orzeka:

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje W. G. prawo do emerytury począwszy od dnia 01.01.2013r.;
- stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt III U 472/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26.02.2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił W. G. prawa do emerytury.

W. G. wniósł odwołanie od tej decyzji. W toku postępowania wykazywał, że pracował w szczególnych warunkach jako kierowca samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w O..

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Wskazał, że W. G. nie spełnia warunków do przyznania wcześniejszej emerytury, o których mowa w art.184 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, gdyż pomimo osiągnięcia wymaganego wieku emerytalnego 60 lat

i legitymowania się ponad 25-letnim ogólnym stażem pracy, nie posiada wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 30.01.2013r. W. G. złożył w Oddziale ZUS wniosek o emeryturę z tytułu pracy w warunkach szczególnych. Po rozpoznaniu tego wniosku ZUS uznał, że W. G. osiągnął wymagany wiek emerytalny 60 lat, na dzień 01.01.1999r. legitymuje się on łącznym stażem pracy w wymiarze 26 lat, 8 miesięcy i 17 dni okresów składkowych, lecz nie przepracował 15 lat w szczególnych warunkach.

Organ rentowy zaliczył odwołującemu się z tytułu pracy w szczególnych warunkach okres 7 miesięcy i 26 dni.

ZUS nie uznał natomiast jako pracy wykonywanej w szczególnych warunkach m.in. okresu zatrudnienia W. G. od dnia 28.09.1976r. do dnia 31.07.1993r., gdy pracował w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w O. i w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) S.A. w O., ponieważ nie złożył za ten okres świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach.

W. G. urodził się dnia (...) Zatem podstawą ubiegania się przez niego o prawo do emerytury jest **art.184** ustawy **o emeryturach i rentach z Funduszu (...)** (tekst jedn. Dz.U. z 2009r., Nr 153, poz.1227 ze zm.) w zw. z **§4** rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. **w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze** (Dz. U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.). Zgodnie z tymi przepisami prawo do emerytury przysługuje ubezpieczonemu urodzonemu po dniu 31.12.1948r., jeżeli:

- osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn,
- nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego lub złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE, za pośrednictwem Zakładu na dochody budżetu państwa,
- w dniu 01.01.1999r. udowodnił 25-letni okres składkowy i nieskładkowy, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W przedmiotowej sprawie spór sprowadzał się do rozstrzygnięcia, czy odwołujący zgromadził 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Na okoliczność pracy w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w O. W. G. złożył do ZUS świadectwo pracy z dnia 31.03.1991r., z którego wynika, że był tam zatrudniony w okresie od dnia 28.09.1976r. do dnia 31.03.1991r. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego (k.26 a.e.). Nadto odwołujący złożył kolejne świadectwo pracy z dnia 30.03.2012r., z którego wynika, że pracodawca przeszedł prywatyzację i od dnia 01.04.1991r. do dnia 31.07.1993r. W. G. zatrudniony był w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) S.A. w O. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego (k.29 a.e.).

Na okoliczność charakteru pracy odwołującego w spornym okresie Sąd dopuścił dowód z dokumentów znajdujących się w aktach osobowych ze spornego okresu, z zeznań świadków oraz z zeznań odwołującego złożonych w charakterze strony.

Z dokumentów znajdujących się w aktach osobowych wynika, że we wszystkich dokumentach W. G. określany jest jako kierowca samochodu ciężarowego. Natomiast w kartach wynagrodzeń widnieje zapis, że otrzymywał dodatek „za przyczepę”.

Natomiast z zeznań świadków: T. P. (k.34), E. L. (k.34) oraz K. P. (k.34-35) i z zeznań odwołującego złożonych w charakterze strony (k.35) wynika, że W. G. podczas zatrudnienia w spornym okresie był kierowcą samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Były to samochody typu: S. (...) z przyczepami

oraz Kamaz. Ponadto w zastępstwie innych pracowników jeździł wywrotkami i betoniarkami. Była to praca wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków oraz odwołującego, gdyż tworzą one logiczną całość. Świadkowie także pracowali w (...) w O. - T. P. i E. L. byli kierowcami samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Obaj przeszli na wcześniejszą emeryturę w związku z pracą w szczególnych warunkach i obaj mieli zaliczony okres pracy w (...) w O. do pracy wykonywanej w szczególnych warunkach. Natomiast świadek K. P. był mechanikiem. Świadkowie mieli zatem wiedzę na temat tego, na jakich samochodach jeździł odwołujący w spornym okresie. Na uwagę zasługuje okoliczność, że świadek T. P. wykazał się fenomenalną pamięcią i wskazał nawet numery rejestracyjne samochodów, którymi jeździł odwołujący. Świadczy to o tym, że doskonale pamięta, na jakich samochodach jeździł odwołujący.

Zeznania świadków i odwołującego tworzą także spójną całość z dokumentami zgromadzonymi w aktach osobowych odwołującego. Wprawdzie dokumenty te nie wymieniają szczegółowo samochodów, na których jeździł odwołujący, ale pracodawca określał odwołującego mianem kierowcy samochodów ciężarowych.

Mając na uwadze materiał dowodowy zgromadzony w sprawie Sąd doszedł do przekonania, że W. G. pracował w pełnym wymiarze czasu pracy jako kierowca samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Pracę tę świadczył w okresie od dnia 28.09.1976r. do dnia 31.07.1993r. Jest to okres wynoszący 16 lat, 10 miesięcy i 3 dni. Przy uwzględnieniu dni, których nie uwzględnił ZUS w ogólnym stażu pracy z uwagi na nieobecność w pracy – odwołujący przepracował ponad 15 lat w szczególnych warunkach. Jest to stanowisko wyszczególnione w **wykazie A dziale VIII poz.2** powoływanego na wstępie rozporządzenia.

Wobec powyższych ustaleń, kierując się zasadami ekonomiki procesowej, Sąd nie analizował, czy w innych okresach także nie uznanych przez ZUS, odwołujący świadczył pracę w szczególnych warunkach.

Mając to wszystko na uwadze, Sąd uznał, że W. G. spełnił wszystkie przesłanki do uzyskania prawa do emerytury w oparciu o art.184 powoływanej na wstępie ustawy i przyznał mu prawo do emerytury począwszy od dnia 01.01.2013r. stosownie do treści art.129 ust.1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z FUS, albowiem w tym dniu zostały spełnione wszystkie przesłanki do przyznania prawa do emerytury, a wniosek o emeryturę został złożony dnia 30.01.2013r.

Z tych względów Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję na mocy **art.477¹⁴§2 kpc.**

Stosownie do treści art.118 ust.1a w/w ustawy Sąd zobligowany był orzec, czy organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatecznej okoliczności do przyznania prawa do emerytury odwołującemu. Sąd uznał, że ZUS takiej odpowiedzialności nie ponosi. Organ rentowy ocenia prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach na podstawie treści świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach. W niniejszej sprawie odwołujący nie złożył takiego świadectwa. Dopiero postępowanie dowodowe przeprowadzone przed Sądem wykazało, że w spornym okresie W. G. pracował w szczególnych warunkach.

Wobec powyższego Sąd orzekł o braku odpowiedzialności organu rentowego za nieprzyznanie prawa do emerytury stosownie do treści **art.118 ust.1a** w/w ustawy.